

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Carmen De Confessione, Et Conversione Latronis In Crvce

Major, Johann

Witebergæ, 1578

VD16 ZV 25390

[Text]

urn:nbn:de:hbz:466:1-34825

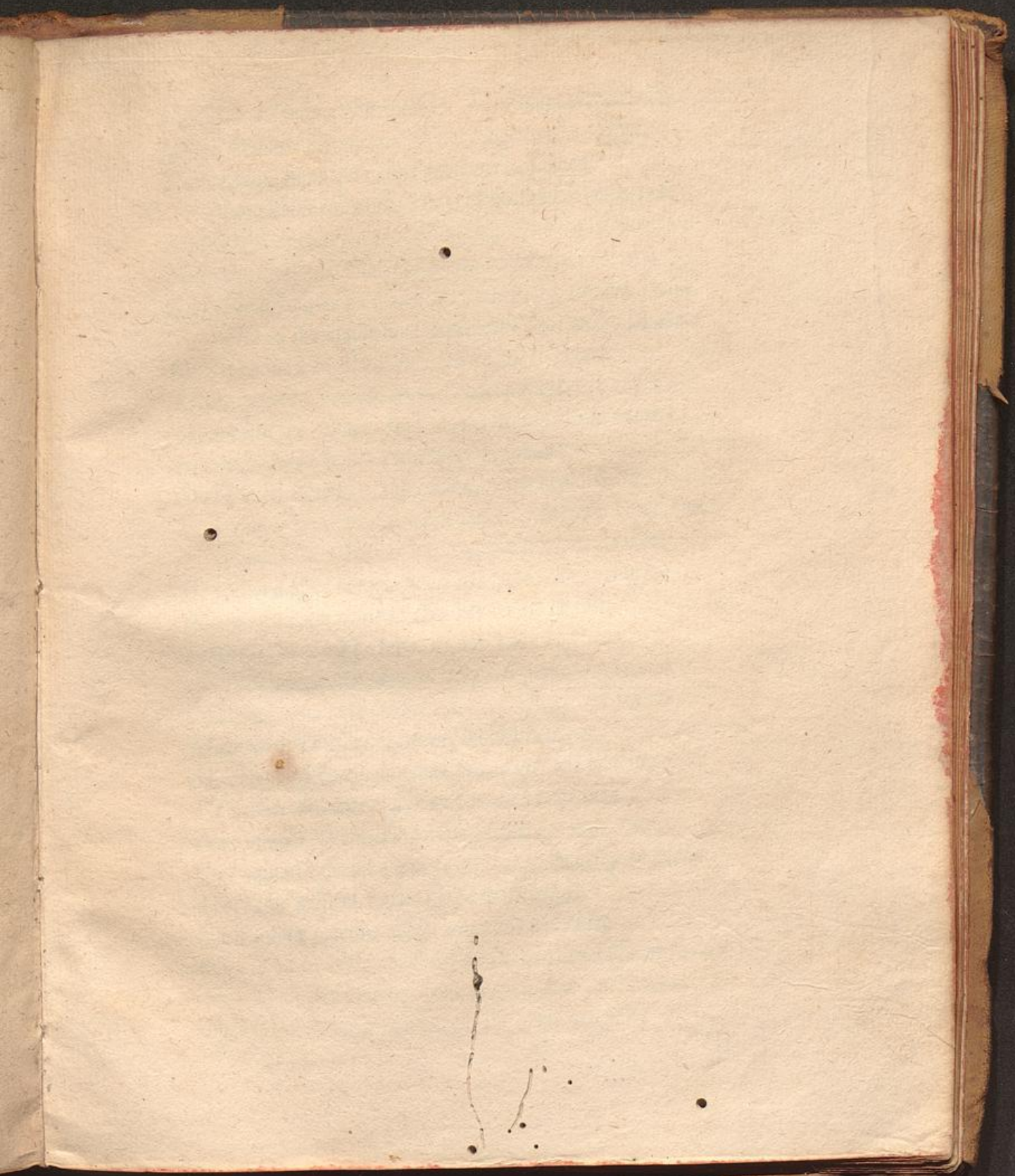
*I duo, qui cædis scelera expendere merentes,
Ad Christi latera affixi super arbore dira,
Omne hominū genus, in specie sed dispare, reddunt.
Obuia per mundum variarum examina cladum*

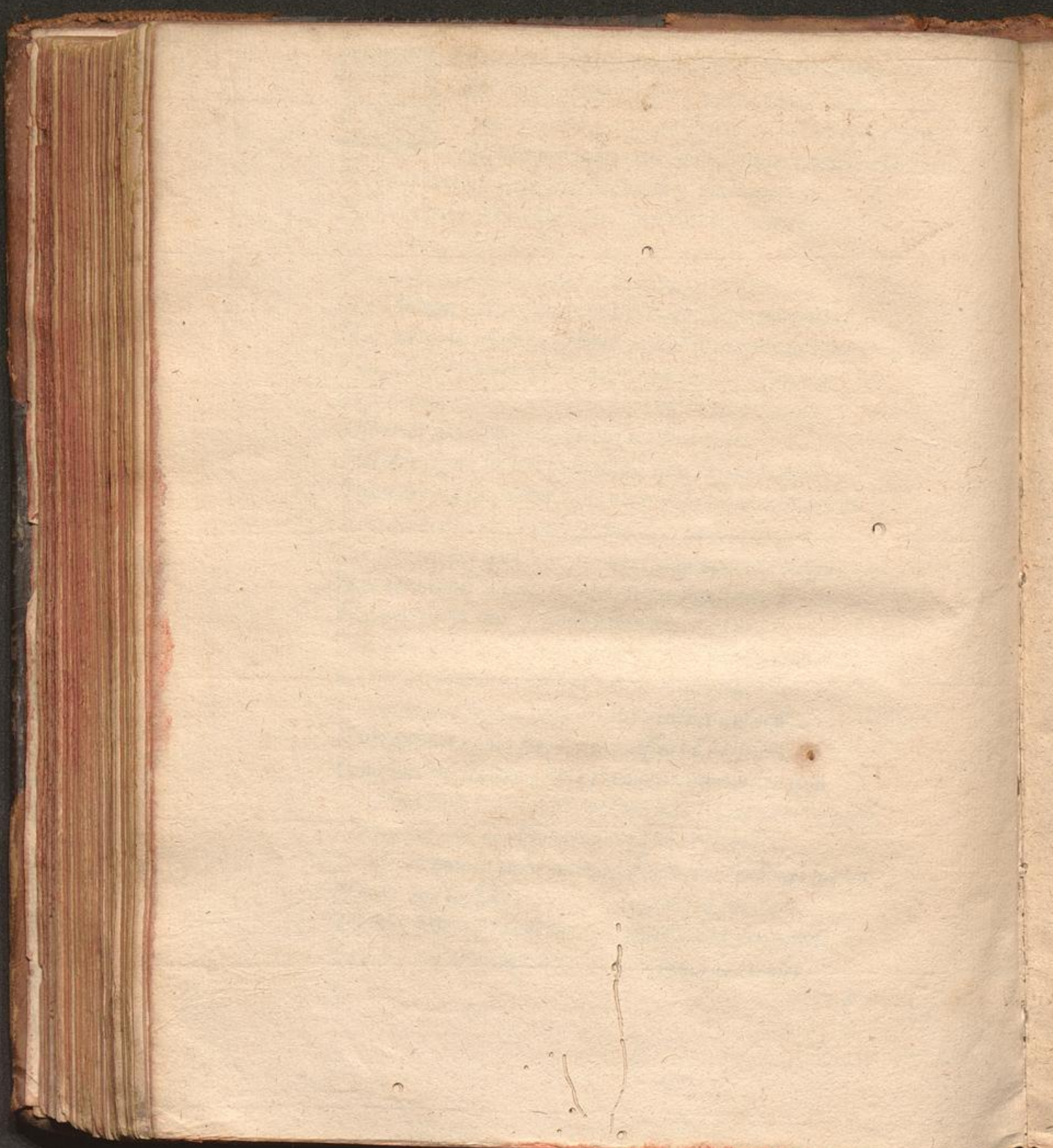
*Vrgent nos pœnis, & letho vindice multant.
Multis fama DEi est lusus, vel terror inanis,
Extremaq̄, in sorte sua, cum sp̄ritus errat
Vltimus ora super, leuia & ludicra procaci
Ore vomunt dicta: haud monstris, aut voce mouentur,
Nec mentem ira DEi, propria aut incommoda tangunt,
Ceui qui per scelera & cædem rem fecit: is auram
Supremam exhalans excursor, & in trabe fixus
Asperior monitis erat, & nihil edita cælo
Flectere signa ferum poterant: non fascia templi
Dum crepat in partes, tanquam ausa immania vellet
Protrahere in medium, & sub aperta luce locare,
Ne specie, aut quodam premerentur operta recessu.
Nec terrorem animo iniicit fuga mæsta diei
Flammeus vt rapidi Solis nitor obscuratur:
Nec terræ tremor, aut scopuli vt sua viscera rumpūt,
Et rimas lato ore trahunt: non frangitur ille
Vocibus, aut signis lugubribus: instat amaro
Execrandus homo sermone incessere Christum,
Constans in scelere, & nil ponens numine in ipso.*

*Vim tantam in miseros homines habet arbiter Orci,
Ne morbi, aut medici ratio explorata sit ipsis.*

*Pars hominum tamen in duris cum casibus hæret,
Vertit corda DEi ad natum, quæritq̄ salutem,
Vimq̄, fidemq̄ suam intuitu petit æqua frequenti:
Ceui qui parte trabis dextra litro pendulus hæsit*

Vertitur

Vertitur à scelere, & recipit se ad numina Christi:
Instar habens animi quem carpunt tædia culpæ,
Tædia, cum vera quæ sunt coniuncta salute.

Nam dum illi melior mutat sententia mentem,
Multa & magna nitent virtutum lumina in vno,
Non umbras tantum, sed signa expressa recentis
Exhibet officij ergà homines, numenq; propinquum.

Est in mente dolor: scelerum protractio in ore:
Omnis & in Christum fiducia respicit vnum:
Hunc in vota vocat: quod credit, id astruit ausis:
Ardet amore DEI: fert æqua incommoda mente:
In crudo socio voces cum voce refutat:
Spesq; boni æterni præsentia damna rependit:
Et breue mortis iter, mora lenit in æthere constans.

Nam motus signis varijs, quæ conscius æther,
Et tellus dabat alma, probans quæ numinis esset
Vis magna, & maior ratio bonitatis in illo,
Fit voti, veniæq; potens, quam voce rogabat.

Nec casu, nec mente DEI se pendere pœnas
Contemto pro iure putat: nec ad astra, vel vllam
Materiam, causas cladum, lethiq; relegat,
Se, crimenq; suum fontem putat esse malorum,
Vt capiat documenta iræ, pacemq; requirat.
Nec mœsta specie, & pœnæ grauitate mouetur,
Quò minus esse DEVM ferat hunc, qui stipite fixus
Mortalis miseri casus & fata subibat.
Quin pœnæ socium dictis appellat acerbis,
Obijcit vt Christo cladem, ac hominum ausa nefanda
Esse DEI probrum putat, atq; ob dira, minorem
Esse DEO censet, spectacula mortis iniqua:

Vt semper coetus sacer ex cruce vilis habetur.

*Dumque has ex animo voces sonat: optime mundi
Rector, habe nostri rationem, & redde salutem,
Inque tuam recipe alme fidem me digna ferentem:
His votis, & honore precum, cultuque sacro
Is Christo numen, iusque omne ascribit in omnes,
Et vim, qua nullo constricta est fine, modoque.*

*Dum sic ore refert, spe Christo fretus, & imo
Hunc animo accipiens, strepitus Acherontis auaros
Sub pedibus ponit, mortisque à inre solutus
Consequitur sine morte statum, sedemque piorum,
Semper flore nouo spirantes numinis hortos.*

*Tantene est superis curæ communio sacra,
Vt fera tigna sonent, cum muta est concio templi?
E squalore aliquis veri venit autor in auras,
Cum sacra præcipui doctores munere produunt.*

*A Christi latere, & propè causa turba recedit
Iuncta prius, seque ex oculis, & luce reflectit
Vim metuens, vocemque premit: vix semina veri
Parua fouet, pendetque animi, multusque fatigans
Scrupulus ambiguae rationis distrabit aestu.
Hinc Arimathis homo, & Nicodemus ab ordine patrum
Quamquam non animo rectos deponere sensus,
Vimque probare feram, certa est sententia vtrisque:
Non tamen ore gerunt promptum, quod conscia sentit
Fibra, nec in medium dant liquida signa, quod huius,
An gregis alterius partesue, artesue sequantur:
Non lux ingenuos radios vult ferre sub auras,
Nec claram reddunt rationem vera roganti:
Quid res ipsa ferat, norunt, sed dicere mussant.*

ECCE

ECCE nouo iudicio D^{eu}s admonet impia seclā :
Terra , suo motu & fremitu hac à cæde furentes
Auocat : & scopuli increpitant : atq; æthere cassi
Tollunt è terra caput : & Sol ipse cruentum
Ad facinus lucis negat vsum , & transit in vmbra.

INDE suam abiciens personam latro cruentus ,
Legatique p^{ro} sumens , iam doctor ab alto
Suggesto emicuit , vocesque expressit ad omnem
Infusum populum , & toto capite annuit ipsi
Hunc esse autorem vitæ , causamque salutis ,
Matre , hominem , de patre , Deum : quo certa negante
Pabula naturæ rerum , fluxumque vigoris
Prima resoluatur iam tunc in semina , & omne
Orbisopus triplex confusum impunè fatiscat.
Gratia iam in medio est posita , & se tradit in vsum
Omnibus & nemo est expers , nisi munera spernens.

Hac vbi dicta : fidem dictis facit incita motu
Terra : & non Lunæ obiectu Sol pressus opaco ,
Attamen exutus luce , asserit omine dicta.

Tanto autore latro probat argumenta loquendi ,
Quando agerent tenebris septi alta silentia alumni ,
Ac reliqua humani generis fex , horrida sumens
Ora ex corticibus , faceret spectacula Baccho ,
Nec data respectus ad signa , aut numen haberet ,
Deformans verbis quod factu ornare decebat.

TEMPORIS illius speciem , moresque sinistros
Moribus exprimimus nostris : mediæque tenentes
Mortis iter multi , risum , & dicta aspera tollunt ,
Securi furiaque , Dei que , & lumine capti.
Nec dolor incessit , cum in promptu est causa doloris ,

Ceu quos à sensu mentis quidam abstrahit ardor :
Et Christum afficiunt probro in se sponte benignum,
Soluentem à scelere & pœna, officiumq; salutis
Utrò indulgentem, atq; in libera iura ferentem.

Tot, superi, manesq;, ferunt certa omnia cladis,
Nemo DEI vim, nec furias existimat ullis.

Nuper dira iubas obuertens flamma minaces
Ad latus Eoium mundi, motusq;, vicesq;
Afferet in mundo, atq; aliquam rem portat acerbam,
Quæ mentes fugit, & terret tamen omne mentes.

Quid memorem ardores cœli? armorumq; fragorem
Aëris è campis perceptum? missaq; cœlo
Tela graui iactu? & subitos telluris hiatus,
Vnde locis multis est labe facta, ruina
Vrbibus, & lapsus tectis, iacturaq; templis?
Tum pluuiæ in morem, guttæ cecidère cruentæ
Saxona tangentes fatali aspergine rura.

Fluminaq; aduersas in partes vertere cursum
Visa, hausère domos, stragemq; dedère colonis.

Informesq; vtero fœtus se rumpere ad auras,
Monstriferiq; metum quendam intentare pericli.

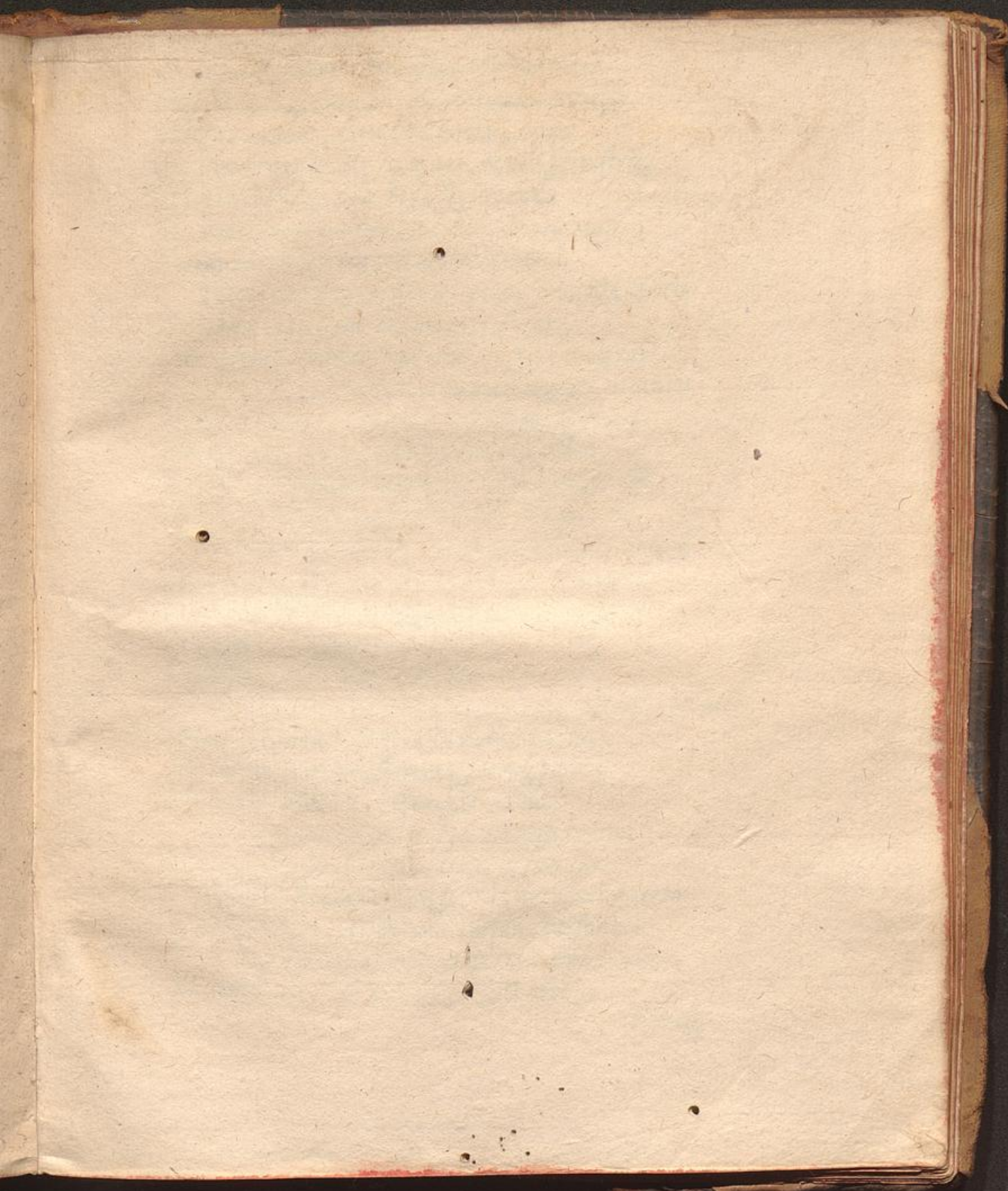
Et passim diræ facies se ferre per umbras,
Ac fletum facere, & loca diro intendere questu.

Torribus & visi flammaram absistere lapsus
Subiectas rapido tetigerunt impete terras,
Vt cœli vitium immineat, contagia, strages,
Ardentes papulæ, liuores, vlcera, rabes.

Tum ficti incipiunt solus illudere Soli,
Quos arcus pluuij nexu affecère plicato:

Quæ sunt arcus, quæ sunt, quæ sunt ante carentes

Clarebant,

Obtreſcant, fatuam lucem pietatis habentes.
Has furias vulgus colit, ex his pendet, & eſſe
Cœleſtes animas, & mundi lumina cenſet,
Qui fraude implicuere homines, textiſq; ſiniſtris,
Adducti à Furijs, non vt faſtigia textis
Imponant ſuprema ſuis, ſed vt inde præbenſi
Fraude ſua, hærent toti lucri bria mundo.

Tot præter morem ſpecies propè tempore eodem
Exhibita: fati dant argumenta futuri,
Concuſumq; monent variorum inſtare malorum.

Prouida qui tractant artis monumenta, notantes
Ex aſtris euenta, (fidem quis deroget aſtris?)
Voce ferunt, motus ſacris incumbere rebus,
Doctrinæ impendere vices: nec iam amplius eſſe
Artibus emolumenta, fugas ſed in arte peritis.

Nam precio inductos, procerumq; fauore, magiſtros,
Qui non ſunt vitæ, & famæ, fideiq; probatæ,
Falsò collectæ rationis tecta ſonare,
Præſulis & Latij dare pabula certa furori,
Inq; caput gentis Belgæ informare ſecures.

Tum ſuperſeſſe canunt ſtragem, atq; inſtructa moueri
Agmina contento progreſſu Solis ab ortu,
Ac cladem Europæ, flamma, ferroq; parari
Officijs vitæ labem, legumq; ruina.

Inde negaturam nobis ſua munera teram,
Et res contractas Cereris, Bacchiq; futuras.

Quin & flabra modum ſuprà, nec concita certo
Ex aliquo ſigno, terras cum turbine verſant.

Miraq; vis vnde amplexu premit arua ſonanti,
Et tumido obiectas excedit gurgite moles,

Hincq;

Hincq̄ aliquem intentat subitum & sine lege furorem.

N A M ceu suffixo ferali in robore Christo
Sol gradiens inter signum Orionis, & vdas
Pleiadas, amisit pallenti corpore lucem,
Et claram speciem tristes mutauit in umbras:
Sic fit, vt à magnis semper gens sacra prematur
Ordinibus, nec præstò habeat tutamina legum.
Et prælustre genus stabilis pro luce tenebras,
Doctrinæq̄ fouet vitia, & præpostera sensa.

Præterea si fortè trabant procerum arma quietem:
Non tamen his erit vlla quies, qui nomine sancto
Vim, fraudemq̄ tegunt, stimulumq̄ morantibus addunt:
Quippe modis varijs rem sacram inuoluere pergent.

Tàm varia, & petulans de Numine opinio, & error
Et feritas morum, rigor, atq̄ affectus acerbus
In miseris, quorum melior sententia menti,
Præparat ad sæni Mahometi semina mundum.

S E D tu Christe potes facere, & seruare beatos,
Quando patris tentas iram lenire precando:
Nam tibi nulla cadunt vnquam sine pondere vota.

Quæ nostri morbi sit vis, patet inde, leuari
Quòd nulla ratione potest, nisi morte medentis.
Victorumq̄ grauem sortem, precij indicat ampli
Ille valor: molem luis, ampla, & sancta luela.
Fas, animo forti de te sentire, quod æquum est,
Ac animo forti pro te tolerare, quod æquum est.

Est Christo præstanda fides, vel splendida rumpat
Si rerum natura fidem: bona certa fugaci
Sint potiora bono: nanq̄ est in funere sænus:
Prodidit hoc latro vobis imitabile factum.

F I N I S.

